

PREPISI (OBJAVLJENIH?)

S. Rutar / III

75

1

+ Mornar.

(Zapisal Fr. Meden v Senožicah).

Je lunica svetila
 In ura polnoč bila.
 Na bregu stal je mlad mornar,
 Na bregu stal je mlad čolnar,
 V levici gosti mi derži,
 A desnico strune obira
 In pesen to prepeva,
 Po morji da odmeva:
 „Oj veter, veter ti neba,
 Oj veter, veter ti morja,
 Ti veš za morja veste vse,
 Ti veš za stene zemlje vse,
 Ne veš, kaj moje si želi srcé! —
 Oj morje, morje široko,
 Oj morje, morje globoko,

Ti v sebi kriješ ribji trop,
 Ti bodeš moj zeleni grob! —
 Oj ribe, ribice zlate,
 Ki v temnem morji plavate,
 Vse boste mi pogrebniice:
 Da bi še koga družja ble! —

Na bregu jablana stoji,
 Na njó mornar upre oči
 In glasne gosli z javora
 Ji verže tja v zeleni verh. —
 Bez morje veter pridervi,
 Skoz' jablane zeleni verh šumi:
 »Saj veter vem za veste vse,
 Za steze vse čez zemljo in morje;
 In tud to vem, oj mlad mornar,
 In tud to vem, oj mlad čolnar,
 Kaj tvoje si želi srcé.« —

Od brega čoln je odvezoval
 In vanj mornar se je podal.
 Po morji plava mlad mornar,
 Po morji plava mlad čolnar.

Na morje veter zadervi,
 Mornarju v uho zašumi:
 »Mornar, na teh diščih rož,
 Da malo mi zadremal boš.¹³
 In veter čoln naprej je gnal,
 Al čolnu je mornar zaspal. —

Bez morje veter zadervi,
 Skoz' jablane zeleni verh šumi,
 Iz gosli glas se oglasi
 In v svetlo noč se razleti:
 »Oj vstajaj, vstajaj jelvica,
 Ti hči bogatga beharja!
 Po morji plava pisan čoln,
 Je samih žlahtnih rožic poln.
 Oj vstajaj, vstajaj jelvica,
 Le kmalu bove beli dan
 In mladi pride kavalir po te,
 Kakor sta snov' zmenila se.
 Oj vstajaj, vstajaj jelvica,
 Da iz teh lepih, žlahtnih rož
 Svoj kranclj spleta si boš,
 Prej kakor pride beli dan! —

Houdila se je Jelvica,
 Sama pri sebi prasila:
 „Al drobne ptičce dan pojo,
 Al svatje po-me že gredo'??
 Iz postlje jelca vstajala,
 Skoz okno je pogledala,
 Na okni je poslušala.—
 Spet veter v gosli zaisumi,
 Iz gosli glas se oglasi
 In strune milo mi pojo,
 Bolj milo in še bolj sladko:
 „Vj vstajaj, vstajaj Jelvica,
 Ti hči bogatega Čeharja!
 Po morji plava pisan čoln,
 Je samih žlahtnih rožic poln.
 Vj vstajaj, vstajaj Jelvica,
 Če kmalu bo de beli dan
 In mladi pride kavalir po te,
 Kakor sta snod zmenili se.
 Vj vstajaj, vstajaj Jelvica,
 Da iz teh lepih, žlahtnih rož
 Svoj krancelj spletala si boš,
 Prej kakor pride beli dan!“—

Od okna jelca vstajala
 In mojstro svojo klicala:
 „Vstajaj hitro, mojstra ti,
 Poslušaj to-le pesje mi:
 Al drobne ptičce dan pojo,
 Al svatje po-me že gredo'??—
 „Dan drobne ptičce ne pojo
 In svatje po-te ne gredo';
 Le veter piše čez morje,
 Od sebe daje glase 'té.'“—

Spet veter v gosli zaisumi,
 Iz gosli glas se oglasi;
 Bolj milo strune še pojo
 Bolj milo in še bolj sladko:
 „Vj vstajaj, vstajaj Jelvica,
 Ti hči bogatega Čeharja!
 Po morji plava pisan čoln,
 Je samih žlahtnih rožic poln.
 Vj vstajaj, vstajaj Jelvica,
 Če kmalu bo de beli dan
 In mladi pride kavalir po te,
 Kakor sta snod zmenili se.

Nj ustojaj, ustojaj jelvina,
Da iz teh lepih zlatih rož
Svoj krancelj spleta si boš,
Prej kakor pride beli dan!"

Iz kamre zvaabi jelvina,
Iz dvora zvaabi jelvina
In k morji zvaabi jelvina
Lepo mlado nevestico.
Stoji tik brega pisan coln,
Ki je samih zlatih rož potn.
Se stopi jelca v pisan coln,
Od brega splava sred morja.

Žalaj veter hujše zašumi,
Iz gozdi glas se oglasi,
In strune zadržic zapojó,
Pa bolj beró in bolj strašno:
"Saj veter vem za ceste vse,
Za steze vse čez zemljo in morje,
In tud to vem, o mlad mornar,
In tud to vem, o mlad colnar,
Kaj tvoje si želi srce!"

"Ti morje, morje široko,
Ti morje, morje globoko,
Ti vabi kriješ ribji trop,
Ti bodeš moj zeleni grob! —
V ribe, ribice glase,
Ki v temnem morji plavate,
V boste moje pogrebnice,
Moje in moje — ljubice!"

2. x Mlinarjeva hči.

(Zasp. v Kropi na Gorenjskem M. Kothalj).

Iz grada jezdi grof na lov,
Pa grofom trop služabnikov.
Bez hribčev čez prijahajo,
Tri vodi mlin zagledajo.
Sprelepa hči bla mlinarja,
Skoz oknice je gledala. —
"Oj mlinar, daj mi hčeric,

Sicer gasmodim ti hišico!
 „Če hišico tudi gasmodiš,
 Se moje hčerte ne dobiš!“
 Čista grof ob glavo del
 In materi je glavico snel;
 Zasukal predjihat je meč,
 Odsekal bratu glavo preč.
 „Va konja hčerko posadi
 In jo čez hribček zatači.—
 Čez hribček čez prijahajo,
 Devet gradov zagledajo.
 „Devet gradov, si ljubca glej,
 Katerih boš ti grofinja zdej!“
 „Gradove ogenj naj požge,
 Kervavi meč naj se zabre!“
 In godejo in pistkajo,
 Nevesto v sobo spremljajo.—
 Po noči v tihi polnoči
 Se grof iz spanja prebudi,
 Poljubit hore usta nje—
 „A ljubca je pa mersva že!“

3 * Mlada nuna.

(Bap. v Kanali Goljovšek Alojzij).

„V kloster pojdem, nuna bom,
 Ljubila tebe več ne bom.“
 V kloster šla, je nuna bla,
 Skoz oknice je gledala.
 Doli je videla hudega
 V podobi svojga ljubega.
 V roke vzame rožnikranc,
 Zasuce ga doli na sla:
 „Doli si bodi, dol' ti stoj,
 Jaz te ljubila več ne bom!“
 V roke vzame bukvice
 Zasuce jih čez oknice:
 „Doli si bodi, dol' ti stoj,
 Jaz te ljubila več ne bom!“
 V roke vzame špihast nož,
 Zasuce ga tje v srčice:—

Najstareša nuna pozvoni,
 Najmlajše le k molitvi né.
 »Oj pojte gledat, kam je šla,
 Oj pojte gledat, kje bi blá!«
 Najmlajši nuna v postlji leži,
 V senci spikast nož siščí.—
 Vse to so ugrabi oče in mat,
 Ki čijo hčerko v kloster dat,
 Kedar že ve, kedar že zna,
 Kaj je ljubezen fantovska!

Ad 5 221!

[4] Vestoba do smerti.

(Bop. v Melicah Janz Muravec).

Tolmar, Tolmar, pobí mlad,
 Pisma piše v belem grad,
 V belem grad pri vojvodi,
 Pri vojvodnji, mladi gospi.

Zdaj prva pošta prileti:
 »Bolna si ljubna v grad leži!«
 »Be leži, le naj leži,
 Saj bog jej ljubo zdravlje da!«—
 Zdaj druga pošta prileti:
 »Sprovedat ljubo si gredo!«
 »Be jo gredo, naj jo gredo,
 Saj bog jej ljubo zdravlje da!«—
 Zdaj tretja pošta prileti:
 »Je ljuba v grad umerla si!«—
 Popustil je vse lističe,
 Naspravljat si je konjčiče,
 Na nje je del srebro, zlato
 Ino sreberno užitico.
 Na prvo berdo prileti
 Iz grada sliši močno zvoniti.
 »Oj mene, sprejmi mene,
 Gotovo ljubca umerla je!«
 »Oh nič ni to, pa nič ni to,
 V grad je mnogo mašnikov,
 Ki mase berejo vsaki dan,
 Vsak dan berejo do poldan.«—
 Na drugo berdo prileti,
 Iz grada sliši mnogo jekati.

„Oj jмене, sprej o j мене,
 Gotovo ljubca umerla je!“
 „Nič ni to, pa nič ni to,
 Otroci mali v gradu jočejo.“
 Na svetje berto prileti,
 Iz grada sliši mnogo pokati.
 „Oj jмене, sprej o j мене,
 Gotovo ljubca umerla je!“
 „Nič ni to, pa nič ni to,
 Mizarji v gradu delajo.“
 Pred beli grad mi prileti,
 Na parah ljubca že leži.
 „Če umerla s ti zavolj mené,
 Tudi jaz umrem zavolj tebe!“
 Dol je legel in umerl (umrû),
 Trocil dušo je bogu.
 V grad' zavnajo pružci dve,
 Vj pružci dve, obe nové
 Eдна je mlada Tolmarja,
 In druga mlade Tolmarce.
 K pogrebu so nesli obe
 Do ene nove cerkvice.
 Njo deli so na levo stran,

Njega deli so na desno stran.
 Iz nje je zrastle lilija,
 In njega je zrastle gortroja;
 Na verh cerkve prirasela,
 Gor' se lepó objameta,
 Proti očel' nebeskemu
 In sinu, duhu svetemu!

520

[5] + Začetek sv. Višarij.

(Zapisal v Dutovljah Lovro Zvab).

Marija vzdigne se in gre
 Pod to goro Višarije.
 Marija doli sedala,
 Da sinka bi previvala
 Previvala, počivala,
 Grešniškom grehe odpuščala:
 Odpusti bog nam in Marija
 In vsa nebeska družina!

Marija vzdigne se in gre
 Do srede gore visoke.
 Marija doli sedala,
 Da sinka bi previvala,
 Previvala, počivala.
 Tri tem je bog dal beli dan,
 Ker s' ga je zoolil Jezus sam.
 Marija vgleda jagra dva,
 Jagra dva, strelca oba.
 Marija pravi, govori:
 »Počas', počas', jagra vitva!"
 Nic jagra nesa marala,
 Še licom pouste pritiskala,
 Da bi Marijo strelila.
 Marija pravi, govori:
 »O bog, o bog, o veliki bog!
 Da b' milost dal mi bog,
 Prej ko bošta mene strelila,
 Da bi kamen ratala!"
 Marija tega zretla ni
 In že sta kamen ratala.
 Marija vzdigne se in gre
 Na vrh te gore visoke.

Po gori se je sedala,
 Po gori gor, po gori dol,
 In si je sedež zbirala,
 Kje bi se cerkev zidala,
 Da b' v nji Marija bivala,
 Grešnikom grehe odpustčala:
 Odpusti bog nam in Marija
 In vsa nebeška družina.

6

* Romanje na sv. Višarije. ^{Š-}
 (Izpod Lirna). ^{Glomac, Dolenjska (E), št. 10}

Napravijo se romarce
 Na presveti Višarije,
 Napravijo se in gredo,
 Kamor prav daleč pridejo,
 Prav daleč o'j pod beli grad,
 Pod beli grad, v gozd temen.

V gozdu pravo pot zgrešé
 In poročijo prejalostne:
 »Da človek prišel bi od kod,
 Da bi pokazal pravo pot!«
 Se tega ne izgovore,
 Po gozdu slišijo stopnje,
 Po gozdu pride mlad gospod,
 Nj mlad gospod, galant gospod.
 Razprašajo ga romarice:
 »Kod gre se na Višarije?«
 »Saj vam bi tel povedati,
 Povedati, pokazati,
 Ko bi mi dale, kar želim.«
 Romarice obecajo:
 »Dajte mi mlajšo romarico,
 Da vzamem jo nočoj sebo!«
 Llagati neso smeje romarice,
 Ker šle so na svete Višarije.
 Gospod si zbral je romarico
 In proti gradu šel je z njo.
 »O bog daj kmalu terdi mrak,
 Nj terdi mrak in čern oblak
 Da b' šel gospod z romarico spat!«

Dal bog je kmalu terdi mrak,
 Nj terdi mrak in čern oblak,
 Gospod je šel z romarico spat.—
 »Al imaš oca, matere?«
 »Očeta nemam, mater' ne!«
 »Al imaš ujca, al ujné?«
 »Ujca nemam, ujné ne!«
 »Al imaš svatka, al teté?«
 »Svatka nemam, tete ne!«
 »Al imaš sestre, al brata?«
 »Sestre nemam, brata pa,
 K' je v belem gradu za pisarja.—
 »Ustan', ustan', sestra' moja,
 Ti si zarés sestra' moja,
 Na svebe Višarije pojdiva!«
 Ko ona gor mi pridekla
 Se vrata same odprjo,
 Zvonovi sami zvonijo,
 In maše same se beró,
 Od prevelikega veselja,
 Pomagaj Jezus no Marija!

~ 56067

4 Vinska.

(Zapisal ~ Dubovjak L. Jvab).

Bog je stvaril zemljo,
Oj zemljico, oj zemljico!

Zemljica rodila serdo,
Oj serdico, oj serdico!

Serdica rodila grozdka,
Oj grozdka dva, oj grozdka dva!

Grozdka napolnila,
Oj sodčka dva, oj sodčka dva!

Sodčka napolnila
Oj litra dva, oj litra dva!

Litra napolnila
Oj glazka dva, oj glazka dva!

Glazka napolnila
Oj kletarja, oj kletarja!

19.

Kletar je napolnil
Oj kletarico, oj kletarico!

Kletarica rodila
Oj sinka dva, oj sinka dva!

8 Inubitev.

(Zapisal Podčerkatkom D. Sinkovic).

Študenec bister teče
Kjer dekle pere goant,
Mlad fant se mimo suče,
Korajžen ko soldat.

"Oj dekle ljubeznjivo,
Ko kaj ti jaz povem!
Če hočeš me ljubiti,
Te vjamem ko jesen."

"Bi nekaj ti povedal,
Al, fantič, se bo sram,

Kar sem ti jaz izvešča,
 Da tvoj sromašk je stom.
 Da ti slabo živiš,
 Geniti se želiš;
 Resnično, v naši furi
 Nobene ne dobiš.!"

"O dekle ti izsotljivo,
 Zakaj tako govoriš?
 Si lahko ljubeznjivo,
 Zakaj me žalostiš?
 Oj jaz te vidim rad,
 Ti kupim krancelj zlat,
 Boš vidla, da boš mela
 Se mene ti enkrat.!"

"En fant mi je povedal,
 Da ti si hud igraš,
 Da greš poleg sosedla,
 Vse zaigraš, kar 'maš.
 Dostikrat si vroč,
 Ker hodiš celo noč,

Ne daš si preden mira,
 Da niso dnarci proč.!"

"Oj dekle ne verjami
 Vse, kdor ti kaj pove;
 Ti samo mene vzami,
 Kaj bo tuj svet izve.
 Ojaz sem fantič mlad,
 Todam ti perstan zlat,
 Le samo mi obljubi,
 Pa pridem k tebi spat."

"Se enkrat tebi rečem,
 Da z tega ne bo nič;
 Resnično ne obljubim,
 Zastonj je vsaka reč.
 Ti fantič, hodi proč,
 Se bliža tiha noč,
 Temota bo nastala,
 Da pojeti ne bo moč."

Oj dekle, si premisli,
 Ti zvišno ne bo žal;

Se bomo že ^{se} izišli,
Da svet ne bude znal.

Ne boj se mene nič,
Ker pojem kakor psic;
Boš sladko vince pila,
Pa pojdeš z mano v Beč."

"Oj jaz bi quisno rada,
Pa mamca ne pusti;
Ker sem se zdaj premlada,
Se meni ne mudi.

Se nemam petnajst let,
Ne morem fanta vzet;
Oj fantic, le počakaj,
Če hočeš mene met!"

O jaz pa pojdem k mamci,
Bom prosil prav lepo:
Dekle je v mojem serci,
Ne grem poprej domo.

Oj ljuba mamca vi,
Le dajte dekle mi,
Da ne bo moje serce
V tak veliki žalosti!"

"Med fantov v naši fari
Si ti se njej dopal,
Ker drugi so prestari
Pa nje jč ne bo žal.

Oj ti si srečen res,
Ker imaš dovolj peněz
K dekleti tja se vvedi,
Saj tvoja je zares!"

O ljuba dekle moje,
No kak sem jaz vesel!
Če je le volja tvoja
Pa jaz bom tebe vzel.
Če srečna bit želiš,
Dokler na svet živiš,
Le zvesta mi ostani,
Da me razveseliš!"

51807

9 Vasovalna.

(Zapisal na Versnem S. Gregorčič).

Linč³ sem mislil v vas iti,
Pa bla je megla v jezeri.

Prosila ljubca je boga,
Da sli bi megla z jezera.

Je ljubca bla uslišana
In sli je megla z jezera.

Meglica se je vzdigovala
In ljubca se oživljala

Moj očka ima konjiča dva,
Oba sta lepa belčeka.

Bom prosil očko za enga,
Ko pojdem v vas, pojezdim ga.

Čez to dolinco rojnato,
Pod moje ljubce kamrico.

25.

Vsi deželi luči ni,
Pri moji ljubci gore pri

Edna' gorí do polnoči
In drugi dve do belga dne.

Konjič pod oknom grizgeta
In ljubca z hiše priskočja.

Konjiča dene v italico,
Al mene v svetlo kamrico.

Č' no rokno mi odpirala,
Što drugo me objemala.

Konjiču daje vode pit',
Al meni sladko vince vžit.

Konjiču da pšenice,
Men' pa ^{meni} rdeče ličice.

Konjiču da ovsá, seno
In meni ljubca, kor ima!

5 1823

(10) Vasovalna.

(Zapisal v senojciah fr. Meten).

Belo noč grmi in bliska,
Ljubček moj po polji vriska,
Vriska, vriska ali poj,
Saj se prideš k meni nočoj!

Prisël sem pod ohrise,
Terkal sem na durice:
"Vstani ljubca, odpri mi,
Saj zadostki spala si!"

"Saj bi hitro vstajala,
Pa sem poško zvedela,
Zvedla poško sem leto,
Da imaš drugo ljubico!"

"Ljubca, tega ne verjani,
Le samo mene objani!"

"Tebi ljubim samega,
Z mojga srca pravega."

Le eno noč je odpirala,
K drugo me objemala,

24.

Tolk časa me objemala,
Da vrohak m' je zabremala.

Ljubca k okni je ustala,
Svetle zvezde pregledovala.
"Zvezde je onkraj gredo,
Vstani ljubček, pojdi domo!"

Ljubca je na ganjki stala,
Svetle zvezde pregledovala.
"Zvezde ni nobene več,
Vstani ljubček, pojdi proč!"

"Se te bodo ljube srečovali
In te bodo izprašovali:
Kod si hodil, kje si bil?
Da si čoljičke rosil."

"Jaz pa bom odgovoril:
Drobne ptičce sem lovil."

"Bodo ljube z glavó majali
In te zopet izprašovali:

Kaj pa so zane ptičce,
K' imajo rdeče ličce,
K' imajo črne oči,
Pri njih so kratke noči!"

„Ljubica zdrava zdaj ostani,
 Bog naj te čez dan ohrani!
 Sem pri tebi bil sinóč;
 Zdaj do drevo' ne bom drugóč.“

11 Vasovalna.

(Zapisal na Versnem S. Gregorčič).

„Z bogom, z bogom ljubica,
 Jaz po grem na vojskico!“

Jaz ne grem na vojskico,
 Ker imam dóma ljubica!

Grem po rabi cestici,
 Proti beli hišici.

V hišici je Kamrica,
 Zgor in zdol je ^{mirgasta} malana.

V Kamrici je ljubica,
 Ljubica ko rožica,

Plavim pasom posana,
 K mojmu srcu prasena.

Rajs' bi videl nje roké
 Ko v Ljubljanci vse gore.

Rajs' bi videl njen' obraz,
 Ko v Ljubljanci vsaki ipas.

Rajs' bi videl nje oči,
 Ko v Ljubljanci vse reči!

12 Zaljubljeni. ŠH25

(Zap. v Benojčevih Meden).

Imam dekle lepó,
 Ljubim ga prav zvestó;
 Kupim ji perstan zlat,

Lepih korald na vrat,
Pa jih bom ljubci dal,
Da bom pri nji zaspal,
Pri ljubici zaljubljeni,
Se fanti spat navojeni.

B Zaljubljeni.
(Zapisal v Senožecah Meden).

S 1087

Jaz imam pa ljubico
U gradu za kuharico.
Života je beleza
In srca pohleonega.
Kje lice ko mlecice,
Je gladko ko jajčice,
In tanka ko skunica,
Taki moja je ljubica.
Kdor bo ji "sudel" dal,
Mu bom po glavi dal.

14 Zaljubljeni.
(Zapisal v Melcih J. Muravec).

m. v. l.

Tri potoku stoji hiša
In pred hišo rase drev;
Kolikokrat jaz mimo grem,
Lahtno bi domov zgrešil.

V hišci biva deklica,
Berza kakor senica,
Kolikokrat zagledam jo
Kli ne more iz srca.

Dekle ima očice,
Ko na nebu zvezdice,
Če prijazno me pogleda,
Zdriyat hoče mi serci.

Deklica tiči mi v serci
Koder snivam, al budim,
Vedno mislim na potocih,
Da pred hišico stojim!

15. *Trije šopki.*

(Zapisal v denjčkah fr. Mevén).

„Lubca, daj mi šopke tri,
Da bi vsak svoje barve bli.“

„Lubček, dam ti šopke te,
Vsak po svoje pisane.“

Dam ti prvi ga belega,
Z mojga serca čelega;

Dam ti drugi ga plavega,
Z mojga serca pravega;

In tretjega, rdečega
Z mojga serca gorečega.“

(Kon. 5 781)

16. *Lvesta ljubezen.*

(Zapisal v čerknem fr. Sedej).

Stoji, stoji tam beli grad,
Pod belim gradom vertec zlat,
In noter rase rožmarin,
Pa tudi druge rože z njim.

Pa veru deklet sešala,
Te lepe rože zbiralala.
K nji pride zlaten lep zolnar,
On lep zolnarski oficir.

„Dobro jutro, Milica,
Al boš kaj dala pušleca?“
„Jaz sem bla dala pušlec lep,
Ko sem bla stara šestnajst let.“

Preljubmu svojmu ljubčku,
Ko je na vojsko šel (in),
Ko je na vojsko šel,
Nikoli več nazaj prišel!“

„Jaz sem pa groben bil,
Ko je svoj ljubi kri prelil;
Jaz sem pa groben stal,
Ko je svoj ljubček glavico dal!“

„Sem sedem let ga čakala,
Ga sedem bom objokovala;
Nevesta ljubimcu bit nehaem,
Se sedem let ga čakati sem.“

„Lepo zahvalim ljubica,
Da s' mi tak dolgo zvesta bla;
Dostoj s' bla moja ljubica,
Zdaj boš pa moja zakonika!“

17 X Odpoved.

(Gapisal na Versnem S. Gregoriju).

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem svoje noge;
Noge svoje vnil si bom,
Ker tebi hodil več ne bom.

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem svoje roke;
Roke svoje vnil si bom,
Objemal tebe več ne bom.

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem uha svoje;
Uha svoje vnil si bom,
Poslušal tebe več ne bom.

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem oči svoje;
Oči svoje vnil si bom,
Ker tebi gledal več ne bom.

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem usta svoje;
Usta svoje vnil si bom,
Poljubljal tebe več ne bom.

Ljubica moja, glajetk vode,
Da si vmijem serce svoje;
Serce svoje vnil si bom,
Ker tebe ljubil več ne bom!

52196

18

Posvajanje Razdvojenje.

(Zapisal v denojčah f. Meden).

Sinoči sem en glas zaslišal,
Ko sem doma na postelji ležal,
Da ljubica snubiče ma
Da bo de se omojila.
Po hiši ljuba je hodila
In mило solze je točila,
Jaz pa sem dol pod oknom stal,
Da bi slovo od nje jemal.
„Oh moj predragi, kaj storiti,
Tebi ne morem pozabiti,
Pa drugemu me silijo,
Oh srce moje počlo bo!“
„Kaj boš se ljubica jatkala,
Kaj boš se ljubica kesala?
Če ni pomoči več,
Pa grem od tebe proč!“
„Oh, kam o duša tvoja pojde,
Če res ti mene zapustiš?“
„Kaj gre mi duša, kamor hoče,
Sedaj jaz tebe zapustim.“

37.

Oj koljkokrat sem ti tebi prišel,
Nikoli se nesem samo našel,
Al jaz pa tega ne terpim,
Kaj tebe ljubca zapustim!“

(Zapisal v denojčah f. Meden
je napisal: ~ 52294)

9 Nestanovitnost.

(Zapisal v Dutovljak Loro žrta).

Oh vi fantje ljubeznjivi,
Vi ste močno zapeljivi:
Prej jo rad inas,
Da jo zapeljate,
Potle videt se ne daš.

Zdaj je deklet zapeljano,
Od nobenega več slišmano: spoštmano
Srce jo boli,
Močno jo skerbi,
Noč in dan solze soči.

Travniki so že zeleni,
Z lepimi rožami cveteni:

Rojce tergala,
Pušlec delala
Solzami ga prišala.

J 1654

20 Dekliška žalost.
(Zapisal v denoženskih f. Meden).

Bele noči
Oho mi solzi,
Pri mojem serci
Vesolja več ni:
Šlo je za goró,
Šlo je za vodó,
Nikdar več, nikdar
Nazaj ga ne bo!

Ljubček ljubljén,
Na vojski ustreljen,
Nikdar, oh nikdar
Ne bo ga več k men'.
Šlo je za goró i. s. p.

Pliški pojó,
Rojce veso',
Mojga veselja
Nazaj več ne bo'.
Šlo je za goró i. s. p.

Tantje pojó
Bez polje gredó,
Mojga veselja
Nazaj ne nesó.
Šlo je za goró i. s. p.

Dokler živim,
Žalost terpim,
Oh da bi nesli
Me skorej za njim!
Šlo je za goró i. s. p.

21 Tolazba v smerti. J 4524

Ljubca ne žaluj sarkó,
Ljubca ne žaluj sarkó,
Da ne pojdes pred časom
Pod černo zemljo! —

„Kra-je se pojdem
Pod černo zemljo,
Saj bom mela lep kranjec!
In hišo novo!“

56263

3 12 *Srečna smert.*

(Zapisal v Hudjužini Kokošar).

Nj rasi, rasi rožmarin
In tudi druge rožke ž njim.

U rožmarin ina svoj' duh,
Kaj bāzelen al' pra suh.

Če jaz ko deklica umrem,
Imela ^{vencok} hranitelj bom zelén,

Prumeno seno pozlačen,
Na moje glavico položen.

U beli prst zavita bom,
Zvonil mi bude veliki zvon.

Bronovi lepo pojejo,
Na ^{grobju} brstih mene vabijo.

U zemljo me zagrebejo,
Ni zgor' mi potihče zapojó:
2 dan tu
„Tuš^{ta} počívala si boš,
Bodloski bratov mela boš.

Tukaj so sestre, bratci
In svoji suđ'sovečje vsi

²
Če ti' je bilo na svet hudo'
Saj ti' v nebesih bo lepó!'"

pl. trunks, S. Dubois, Ky trunks, Vol. 48

23 Soldaška. № 6771

Dan's je prišel kisti dan,
Pro sem bil k soldatom zbran:
Prišli so, prišli
Trije rumeni
Soldati so bli'.

Tuške dol pokladajo,
Mene sabo spravljajo:
Kaj se boš umikal,
Laj se t' bo sikal
Soldaški stan!

Tuške gor postavljajo,
Mene sabo spravljajo
Tje-gor v Ljubljano,
Pred kaptizana
Cesarskega.

Ljubca mi na stran stoji,
Žalostna se mi derži:
"Le hodi srečno,
Laj ne bo večno
Soldaški stan!"

Kaptizan pa pravi, govori:
"Ko bi bilo dost ljudi,
Da b' se vojskovali,
Da b' premagovali
Sovražnika!"

Soldaška.

(Bloke, Kokosar).

Σ 56972/
91/90.

Sem pobit z tej star se le osemnajst let,
Pa hočejo me že k soldatom ^{umet} ujet;
Kotko' bom soldat,
K' sem pobit premlel,
K' ne morem se pustke veržat?!

Tri fari zvonovi prav milo pojo'
Ker jemljejo ljubce o' fantov slov';
Jemljejo slov',
Da n'koli satko'
Kazaj jih nikol' več ne bo'!

V Kosarno sem prišel korajžen, vesel,
Sem puško zagledal, jokati začel:
"Oj srček ti moj,
Nikar ne žaluj,
Z veseljem zavrihtaj, zaproj!"

Gosovo jaz tudi na vojstvo bom dan,
Gosovo jaz tudi ob glavo bom djan:
"O Jezus ti moj,
Te prosim lepo,
Uzemi mi dušo v nebo!"

J 7049
(Sim. Rutar (2),
LZ II (1883), 129)

25

Soldatovo pismo.

Pismo hotel bi pisati,
Ko b' ga mogel odposlati,
Mojmu oču, materi,
Moji ljubi sestrici.

Plavica je priletela,
Na kasauni obseдела:
"Piši pismo, mlad soldat,
Daj po meni ga poslat!"

Piši pismo mlad soldat,
Predno gre na stražo stat:
"Če vem, kje sem rojen bil,
Ne vem, kje bom smert storil,
Al na polji, al na resli,
Bog ve na kakerem mestu.
Zdaj pa bom s šurmom vstal,
Bom vročo kri prelival,
Enemu pojde glava prec,
Drugmu skozi srce meč."

Vse mi to pismo bere,
Materi se solza vdere:

Koljotbrat sem jaz ustala,
Da sem njega pretkladala,
Zdaj pa gre od mene prec,
Da ne bom ga vidla vec!
Eno mašo cem placati,
Tri Marij' se mora brati,
Kasnik bo to mašo bral,
Sin pa bo na straži stal."

26

Soldatova smert.

Nj soldatski boben,
To je velik, glasen zvon,
Ta bo meni zvonil,
Kader jaz umiral bom.

Nj soldatska sabla,
To je cudna svetla luc,
Ona bo svetila,
Ko obda me smertna nuce.

In solvaška puša,
Ta je moja ljubica,
Ona bo žalvala,
Ko se ločim ^{od} zveša'.

Lete drobne ptičice
Bodo mi pogrebniice
Po deželi ogerstki
Bodo me raznasale'.

27 Skrivnostne.

~5283 A) Po dolinah je slana,
(v. Luranc, Potmelec) Po hribih je mraz;
Moja ljubica je sama,
Jaz pojdem k nji vas.

~5346 B) Bez goro je zima,
(S. Rutar, Vrno) Pod otknom je mraz;
Če ljubica si prava
Nepri mi za'n vas!

~5454 C) Presmentan moj ljubček,
(v. Luranc, Potmelec) Kako s me najgač,

Si mene zapustil,
Ta drugo si zbral!

C) Saj si lep, saj si lep,
Saj ne rečem, da ne;
Saj vsem se dopadaš,
Samo meni pa ne!

~52657 (S. Rutar, Vrno)

D) Tamkej, tamkej stoji hiša, ni v J.
Mimo nje studenč luní,
Da si dekke serce priša,
Da jo žalost ne umori.

E) Oj ti sembrana ljubezn, ? ni v J.
Ti si hujša ko bolezen!
Za bolezen so zdravila,
Za ljubezn pa jih ni.

F) Presneta ljubezn, = 54579
Kakovo maš moč? (Skovšč, Stanovale)
Čz glave te spravim, (v. p. Luranc, N. V. 36.)
Čz serca ni moč! J. Kokošarja

G) Na starem ognjišču ni v J.
Kad oženj gori, (p. 54063-67)
In stara ljubezn
Se spet ponovi.

53292

(H. Dubar, Vomo)

4) Hila in Drava
 Je vse moste pobrala,
 Lepa Rojanka
 Bo sama zaspala.

53920

(H. Dubar, Vomo)

1) Bom ninko prodala
 In perstan moj zlat,
 Bom ljubga rešvala,
 K' je boječ soldat!

ni v 5

18) Moja smert.

Ko pride grenka smert,
 Moj hramček bo zapert,
 Ta glajek bo na stran
 In jaz bom zadopan.
 Ne bom več vinca pil,
 Ko bodem v zemlji gnit
 In mrazli grob mi bo
 Tedaj srce hladil!

